

Wat vooraf ging . . .

In het boek “Guus & Luuk in Arteria” komen twee broers uit Hasselt op een vreemde manier terecht in Arteria, het magische eiland dat door de reus Gorgol vervloekt werd en voor eeuwig door de ruimte zweeft. De bevolking verouderd niet en kan ook niet sterven.

Guus en Luuk worden gezien als de twee verlossers die door een profetie voorspeld werden. Na een aantal hachelijke avonturen slagen ze er in om de vloek op te heffen. De sterrengodin Aranja moet enkel nog het bevrijdingsritueel uitvoeren.

Maar Gordian, de tweede raadgever van Koning Alberan, smeedde voordien al snode plannen om de macht te grijpen. Door het verschijnen van Guus en Luuk moet hij die plannen versneld uitvoeren. Terwijl het gezelschap - bestaande uit eerste raadgeefster Viana, luitenant Falon, tien paleiswachten, Guus en Luuk en hun vroegere hond Sam - naar het donkere Odvanja trekt om de vloek op te heffen zet Gordian zijn machtsovername in werking.

De Verdorven Tweeling

Gordian gaf zijn hippogriff¹ de sporen. Hij snelde over de Droge Steppe naar het verborgen kasteel van Salisbuur. Hij was achter het bestaan van het kasteel gekomen door koning Alberan voortdurend te bespieden en enkele van diens kameniers om te kopen. Die hadden hem ook stiekem in de kamer van de koning toegelaten toen die op jacht was. Hij had er de toverformules gevonden die hij nodig had.

In het kasteel zou namelijk de Verdorven Tweeling zijn opgesloten. Die twee heksenzussen vormden een gevaar voor Arteria. Ze waren jaren geleden door hun moeder, de heks Christiana, op vraag van koning Alberan door een toverspreuk gevangen gezet in het kasteel Salisbuur in het woud van Salisbura.

Gordian haastte zich nu – met de toverspreuk – naar het kasteel om de zussen te bevrijden zodat ze hem zouden kunnen helpen bij zijn plan om de koning van de troon te stoten. Hij moest zich wel haasten want die verduivelde kinderen Guus en Luuk dreigden zijn plannen danig in de war te sturen. Hij stond al op punt om de macht over te nemen, toen het tweetal uit de boom afdaalde en iedereen overtuigde dat zij misschien de vloek op Arteria konden opheffen. En blijkbaar hadden ze dat gedaan. Ze waren nu met Viana en een legertje soldaten op terugweg van Odvanja naar de hoofdstad Caspian. En daarom moest de Verdorven Tweeling zo snel mogelijk bevrijd worden zodat ze konden meewerken aan zijn plan. Hij dacht wel dat ze bereid

¹ Gevleugeld rijdier; zie “Guus & Luuk in Arteria”

zouden zijn om alles voor hem te doen, als ze maar uit die vloek konden ontsnappen.

Na twee dagen zag hij in de verte het woud van Salisbura liggen. Het was gehuld in wolken, zodat je niet goed kon onderscheiden wat er zich allemaal in schuil hield. Maar hij wist intussen dat er onder dat wolkendek, midden in het woud een kasteel lag waarin de gezusters gevangen gehouden werden. En hij wist ook hoe hij ze kon bevrijden. Met een schelle kreet joeg hij zijn hippogriff verder. Nog even en Arteria zou van hem zijn. En dan zou hij komaf maken met de koning, Aranja en hun hele gevolg. Hij lachte uitbundig. Het was een schel, kakelend geluid dat door het groene gebladerte van het woud sneed.

Hij dook het woud in en stond enkele uren later voor de poorten van het kasteel dat schijnbaar onder een doorzichtige stolp lag, net als de kaas in de koninklijke keuken. Gordian sprak de spreuk uit en de stolp verdween. De poort zwaaide vanzelf open en Gordian betrad de binnenplaats. Hij stapte van zijn hippogriff, bond het beest vast en liep over de binnenplaats richting de grote poort van het kasteel. Hij trad binnen en vloog de trap op, op zoek naar de kamer waar de Verdorven Tweeling gevangen zat. Hij hoefde niet lang te zoeken. Hij moest gewoon afgaan op het gekrijs dat uit een bepaalde kamer kwam. Blijkbaar hadden de zussen gezien dat de stolp verdwenen was en wilden ze duidelijk maken waar ze zaten.

Gordian stopte voor hun deur en maakte zich bekend: “Dames, ik ben Gordian, raadgever van de koning en in het bezit van de spreuk die jullie kan bevrijden. Ik wil dat ook wel doen, maar enkel als jullie me iets beloven. Jullie moeten mij helpen om koning Alberan en zijn gevolg opzij te schuiven en de macht over Arteria over te nemen. Jullie zullen dan een belangrijke plek

krijgen in mijn regering en mee Arteria mogen besturen. En jullie uitleven op wie je maar wil.' voegde hij er aan toe want hij wist dat deze verdorven heksen maar wat graag met mensen speelden en dat dit een voorstel was dat ze niet konden weigeren.

Het was een ogenblik stil in de kamer. Blijkbaar overlegden de twee. Toen sprak een van de vrouwen: "Hoe weten wij of we je kunnen vertrouwen?"

Gordian antwoordde: "Dat kan je niet. Maar dat kan ik aan de andere ook wel aan jullie vragen. Maar ik denk dat we allemaal heel veel te winnen hebben bij een goede samenwerking. Trouwens, ik onderhandel niet met jullie. Het is te nemen of te laten. En denk er maar niet aan om mij te bedriegen. Ik heb niet enkel de spreuk om jullie te bevrijden, maar ook die om jullie terug op te sluiten."

Het werd weer even stil in de kamer.

"Goed, laat er ons uit, dan zullen we je helpen."

Gordian strekte zijn armen uit en maakte kleine cirkels met zijn handen. Toen sprak hij de woorden: "Gandullah, mandulah, semper hath, gorgholan, morgholan feanian lath"

Plots werd het donker in en rond het kasteel. Een felle wind blies door alle gaten en spleten en deed Gordians kleren opbollen. Hij moest moeite doen om zich staande te houden. Er schoten bliksemschichten door de gang en donderslagen rammelden met ramen en deuren. Even plots als het begonnen was, stopte het geweld en ging de deur van de kamer open.

Gordian wachtte met spanning af. Welke gedrochten zouden uit die deur komen? Hij had de Verdorven Tweeling nooit gezien, en dacht dat heksen allemaal oud en lelijk waren. Tot zijn grote

verbazing stapten er twee bloedmooie vrouwen uit de kamer. Hij staarde hen met open mond aan.

“Sluit je mond en doe normaal”, zei een van de twee. “Nog nooit een mooie vrouw gezien?”

Ik denk dat hij last heeft van het klassieke beeld van heksen”, zei de andere. “Laten we ons fatsoenlijk voorstellen: ik ben Hagra en dit is Sagra.”

Gordian was intussen van zijn verbazing bekomen en antwoordde: “Welkom dames. Het is mij een genoegen jullie te leren kennen. Ik hoop dat dit het begin is van een vruchtbare samenwerking die ons allemaal voordeel zal brengen. En nu moeten we ons haasten, want we hebben nog weinig tijd. Ik zal jullie onderweg bijpraten over de toestand in Arteria en over wat er de laatste weken zoals gebeurd is.”

Ze waren inmiddels op de binnenplaats aangekomen. Hij stapte op zijn hippogriff en keek de heksen vragend aan.

“Wij zweven wel langs je, dan kan je ons alles vertellen”, zei Hagra.

